

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Periodic humoristic

Núm. 2041 :: ANY XL

10 cèntims — Atrassats 20

BARCELONA 8 DE FEBRER DE 1918

L'ARRIBADA

- Digni-li que hi ha el Carnestoltes.
- Es inútil; la señora no recibe.
- Per què?
- Porque ya ha recibido bastante.

Perfumeu vos amb LOCIONS de "MYRURGIA"

Calvicies-Caspa-Caida del CABELLO

CAPILAR

AMERICANO

del famoso especialista Dr. MEZQUIDA — ¡Éxito grandioso! — Tratamiento médico. «América Clínica», Plaza Buensuceso, 2, pral., BARCELONA. — Limpio. Agradable. Higiénico. Informes gratis por escrito si remiten sello. En droguerías y farmacias, 6'50 pesetas frasco

De nostra serie d'hommes desgraciats
per no conèixer els

Capillos ROSYAL'S

El substitut ideal dels embenatges

Alguns dels avantatges que ofereixen els CAPILLOS

- Primer.** Resguarden de l'infecció, cops i rascades, tota mena de grans, petites ferides, llagues i VACUNES, i per sa forma còncava protegeixen sense tocar ni apretar, la part danyada, al ensemps que retenen el cotó i remeis necessaris.
- Segón.** Poden aplicar-se en llocs de difícil embenatge, i no s'escorren ni's desprenen com succeeix molt sovint amb les venes.
- Tercer.** No enlletgeixen, ni embarrassen o dificulten els moviments quant la part danyada se troba en el coll, cara, mans, etc., per últim
- Quart.** Donat el seu preu tan sumament econòmic, totes les famílies poden adquirir un surtit complet per a atendre al instant qualsevol accident imprevisit.

- ESTOIG ESPECIAL PER A LES VACUNES**
amb tres Capillos del número 14. . . . . 50 cèntims
- CAPSETES SURTIDES PER A FAMÍLIES**
amb 10 Capillos dels números 2, 3, 4, 13 y 14. . . . . 1 pesseta
- CAPSETES amb 12 Capillos d'un sol model**
amb qualsevol dels números 2, 3, 4 ó 13 . . . . . 1 pesseta

DEMANEU-LOS A TOTES LES FARMACIES

DIPOSITARIS: Vicente Ferrer y C.^a—Hijo de J. Vidal y Ribas—
M. Dalmau y Oliveres — Sociedad Anónima Clau-
solles—Pedro Homet y José Segalá.

Refectorium

Brasserie
Pâtisserie
Grilleries

Rambla del Mig, 56-58
:: Teléfon A 4646 ::

ESTEVE RIERA

Confiter i Pastisser

Pa de luxe

RAMBLA D CANALETES 911
TELÉFON. A . 2766
BARCELONA

Si quiere saber
donde se pagan
mejor las ropas
y trajes usados...

SE PASA A DOMICILIO

¡OJO! CASA JACQUES ¡OJO!
HOSPITAL N.º 102

BLOKS NOTES
a DEU cèntims
BAZAR UNIÓN :: Unió, 3
BARCELONA

CALÇATS FINS I ECONÓMICOS DE TOTA MENA

LA FRANCO ESPAÑOLA
ESCUDELLERS, 25
BARCELONA

MENSAJERO BARCELONÉS

ESCRIPTORI PÚBLIC

S'admeten cartes en llista
Repartiment de cartes, circu-
lars, esqueles i petits paquets
Avisant-nos per telèfon es
passen a recollir a domi-
cili, cartes i petits paquets
per a on convingui
Places del Beat Oriol
1 del Pl, núm. 10
TELÉFON A 4499

La serietat del Carnestoltes

DES enrrera, anàvem dient, com uns cristians:

—Aquest any no hi haurà Carnestoltes, no hi pot haver Carnestoltes.

Era com si haguessim anunciat que aquest any no's celebrarà el Corpus, o la nit de Sant Joan, o el dia de Nadal. El Carnestoltes té tanta eternitat com qual-sevol d'aquests rites religiosos que'ls segles es van passant. D'ençà que uns homes s'embrutaren la cara amb rams de taverna, en honor a Bacus, per sempre més, succeeixi el que succeeixi, al món, una alegria delirant suspèndrà, durant tres dies, les inquietuts humanes. Perquè són els dies del Diable i Déu s'inhibeix per una estona de presidir els destins de la terra, decisió pressentida pels homes que l'aprofiten per a treure a fora aquell pare i aquell nen que, segons molts moralistes, tots portem amagats. Per això, jo, crec que'l Carnestoltes és lo més serio de la vida. Durant l'any, ens reprimim els instints i som advocats, obrers, fabricants o periodistes, coses arbitràries i postices. Si tenim ganes de ballar, no ballem; si de riure, no riem; si d'anar amb dones davant del públic, no ho fem. Es a dir, practiquem un permanent Carnestoltes, posant, a la nostra vida, una sèrie de disfrees que, a l'arribada del Carnaval, ens treiem. Aquell «avui és Carnavall!», plè d'absolucions, vol dir que, per

una vegada, les sinceres expansions són permeses contra els fingiments postiços de l'any.

Jo, respecto molt el Carnestoltes, precisament per aquest esperit seu d'espontانيتat i de democràcia. Perquè, el Carnaval, és maximalista. La disfrega dona més dret a la llibertat i a l'igualtat que la revolució. Tu, màscara pobre i bruta, pots anar a les festes dels rics, tutejar-los, insultar-los, cridant-los-hi les veritats. La disfrega, és inviolable com la magestat. Contra ella res poden ni les garanties suspeses, ni les censures, car si a un escriptor se l'imposa el silenci la gent ho aprova o calla, però tots, tots, se redreçarien enèrgics, defensant el dret d'un disfregat, a «donar un solo». I tu també, màscara pobre i bruta, tens autorització per a gastar la paga, o la setmanada, com te plagui, llicència que abans ningú t'otorgava. No podies anar, a la taverna, a saborejar un humil cigaló, ni al cafè a pendre'l, exposant una mica de calderilla a les veleitats del xamelo. Aqueixos obrers, mans foradades, que deixen el jornal en els reconcs viciosos!—se'ls cridava. Però la disbauixa carnavalesca els hi és tol'lerada i fins crec que si demanessin doble setmanada, per a Carnestoltes, l'obtindrien, sense necessitat de fer vaga.

Aquest any, el Carnestoltes, serà una mica trist—es murmura. Per què? Fins les dones més iracundes i els homes més atrabilaris percebeixen per dins un can-can. El vetllaran les armes—s'insisteix. Bah! Quan els saras de màscares es celebraven sota palmatories o enllumenats per unes graelles, on cremaven estelles resinoses,

—Heu sentit aquell?... Ens ha dit les Tres Gràcies.
 —No s'equivoca de molt. Som tres i som de Gràcia...

allà, en la primera meitat del segle XIX, tant en el teatre «Principal», aleshores de la Santa Creu, com en el ball de Llotja o en el de Patacades, del carrer de les Tàpies. infants i cavallers donaven guàrdia, «sense que hagi pogut averiguar—diu, don Gaietà Vidal de Valenciano, el cronista—per que no hi estava, també, representada l'arma d'artilleria». I diuen les cròniques que, mai com aleshores, la gent fruïa amb escàndol mig honest.

Fins aquest ball de magnificències, que'l Círcol Ar-

tístic prepara en el «Liceo», està ple de simbòliques reminiscències. Es el ball que posa sentimentals als nostres pares, quan el recorden. Es el ball, també, de la restauració. El del «Principal», fou el de Ferràn VII; el de Llotja, el d'Isabel II; el del «Liceo», el de la Restauració. Sospès, ara resuscita. I així, el Círcol Artístic, en la Barcelona 1918, ve a continuar l'història d'Espanya...

PARADOX

Dijous gras

Com que m'agrada molt el tocino, i m'agrada el vi i les nates del carrer d'En Petritxol; i les bones companyies i la santa tradició, no hi ha que dir que servidor és un entusiasta del Dijous gras, tant com del dia d'enterrar la sardina, per mal nom Dimecres de Cendra.

Naturalment que la diada del Dijous gras també té les seves tares, però qui no les té en aquest món d'imperfecions? El dia d'enterrar-la manca d'elles? No. Es lamentable però és cert. En aquest últim dia surten les cucurulles fent d'aparadors ambulants de cranis, cendres, calaveres d'infants i dalles de la pàl·lida. En el primer hi ha el ball infantil del «Novedades». Si em fessiu dir quina és per a mi la més trista de les dues coses, processó o ball, amb la mà sobre el cor vos contestaria que no ho se pas i que és molt difícil decidir.

Però deixem-ho córrer això, com que ni al ball ni a la processó m'hi han de pendre per altri, fent com la criada de sota casa, vaig cantar:

*Agua que no has de beber,
 Déjala correr!
 Déjala correr!*

Doncs sí, el dia de Dijous gras ens apleguem uns quants representants de la família, joves i vells i de mitja edat. Les criatures estan prohibides perquè no tenen prou resistència. Ens reunim per a dinar i dinar fort i dinar gras. Per a menjar la *caçola*, vaja.

Suposo que quasi tots els llegidors sabran perfectament lo que és i representa la *caçola*, però per si algun encara viu en mig de les tenebres de la negra ignorància n'hi faré mitja.

Per a menjar, gustar i fruit de la *caçola*, se necessiten varies qualitats. A saber:

- a) Que t'agradi la llet, els ous i el sucre.
- b) Esser aficionat, més que aficionat, al peu, al morro i a l'orella de porc.
- c) Menjar amb fruïció, bacallà amb pances, arenada amb moscatell del dolç, espinacs amb pances i piñons i tota mena de menges arbitràries.
- d) Pensar que lo que's barreja dintre, bé pot barrejar-se fóra, i
- e) Tenir bon païdor i una tirada pel vi.

- Ahir, Dijous gras menjarem:
- I.—Sopa de ventre de tocino.
  - II.—Llomillo amb cols.
  - III.—Llagostins per a netejar-nos les dents.
  - IV.—La gran caçola.
  - V.—Coca de llardons, encasades i cristines (tot del Forn de Sant Jaume).
  - VI.—Ja ho diu el número. Vi, vi, vi, vi, vi, vi. I després cafè.

Les nates resten per a la quitxalla, que ve després de dinar. Les nates i les neules i els melindros.

* * *

Recepta de la caçola:

Se fa com un flam amb molts ous i amb molta llet i amb molt sucre. Ben dolç, ben dolç. Dintre s'hi col·loquen talls, molts talls, de peu de porc, d'orella, de morro, de pernil, de llomillo i una miqueta de cua. Se fica al forn i se serveix amb crosta coberta per una pluja d'ametlles picades, de pistatxos i de pances de Corinto.

Sembla que és una porqueria, eh? Tasteu-ho i ja m'ho direu. Ep! si vos agrada el bacallà amb pances, sinó no.

R.

«Grimegia» regionalista

En el gran vocabulari d'En Pompeu Fabra, que tot bon català ha de tenir en la seva biblioteca, hi han totes les paraules, les velles, les corrents i les que vindran, menys aquesta, inventada per aqueix magnífic amic nostre que's diu Francisco Camps de Margarit i al que no li manquen més que l'indumentària i viure dels seus cabals per a semblar un cavaller d'En Lluís XIV.

Grimègia, vol dir fer broma, riure i conseguir que's rigui, oblidar angúnies, donar a la carn el que és seu, trencar les serietats degudes a l'ofici i al pròxim. Té una aplicació tan extensa que resulta inajustable i intraduble, no tenint res que veure amb el «fer broma» clàssic. Per exemple. *La Veu de Catalunya*, entre les banalitats emfàtiques del «Glosari» i un d'aquells articles, en els quals per a escriure sobre la política de la «Lliga» el redactor es posa el coturn, publica unes notes fervoroses dedicades a les dansarines de «vitos» i sevillanes i a les cupletistes. No hi ha xicota lírica o coreogràfica de les terres de Maria Santíssima o de les manegues que no trobi, a *La Veu*, uns elogis tan forts com si fossin dedicats al senyor

Duràn i Ventosa. Doncs d'això, es podria dir que, a *La Veu*, fan grimègia.

La fan a dins i a fora del diari, la fan per la ciutat i pels pobles. Mireu... Heu's aquí que un redactor, de *La Veu*, surt, per a una informació, cap un poble ple de rurals honestetats. Arribada la nit, amb el treball acabat, el bon redactor vol practicar una mica de grimègia i subjecta el cambrer, de la fonda, a una entrevista, sobre les alegries clandestines del poble.

—An aquí, no hi ha res, que jo sàpiga.

—Ni un mal viure?

—Res.

—Ni un cafè amb cambreres?

—Res.

—Ni una santa casa, on passar l'estona?

—Res.

El cambrer reflexiona.

—Miri. Sap qui li podrà donar raó? El capellà. Sap tots els pecats i els pecadors de la vila.

El redactor, de *La Veu*, marxa a trobar el capellà. Se li ofereix com a redactor d'un diari catòlic que posa a la seva disposició. El capellà, ho agraeix. Després el redactor inicia la grimègia:

—Aquest, deu ésser un poble molt tranquil, sense cap contaminació?

—Tranquil, sí; però ja està contaminat.

—Es possible?

—Jo lluito contra el vici, però les antigues bones costums, dels pobles, ja s'han perdut.

—Sí, és clar, ja no's té aquell temor a Déu, dels nostres pares. Però, al menys, an aquí, el vici, no serà escandalós.

—Ànsia, Manela, que ara va bé!

—(Ja't donaré jo l'ansia arribant a casa, desvergonyit!)

—Sí, senyor, sí, també, encara que procurem aillar-ho. Miri, aprop d'aquí, unes quantes dones desvergonyides se burlen de la moral del poble i pertorben als xicots.

—S'han atrevit a viure en mig del poble, prop de la casa rectoral?

—Sí, sí, davant meu. Miri, veu aquella casa en aquell recó de la plaça? Doncs an allí tenen el seu cau d'impudícia.

—Aquella casa amb les persianes tirades?

—Aquella casa.

El redactor de *La Veu* besa la mà del bon rector, li dóna les gràcies per la seva amabilitat, i se'n va de dret cap a «aquella casa».

Propaganda germanòfila

Nosaltres no hem llegit mai, paraula d'honor, els diaris alemanys de Barcelona. Mirem de tant en tant els ninots, deixant dessegida ben lluny el diari per a no sentir la mala olor de la tinta. El diumenge agafarem *La Tribuna*. La portada deia:

«Convoy turco de acémilas.»

Pobres turcs! Ho han perdut tot, han servit, com els corresponia, de caps de turc, i els seus compatricis espirituals de Barcelona, no tenen per a ells altra consagració que aquesta: «acémilas».

No es pas una incorrecta imprevisió del que posa

CARBONERIA

—Ni ortografial...

la llegenda a la fotografia. Hem mirat aquesta i no s'hi veuen més que soldats turcs i tres o quatre cavalls. Una «acémila» es un matxo o una mula, un animal de càrrega, no pas un cavall. Els «acémilas» eren els soldats turcs.

El candidat malgrat ell

A Madrid és en Menéndez Pallarés; a Barcelona en Santos Oliver. Nosaltres sentim una respectuosa admiració per aquest home plàcid, gros, erudit i anecdòtic, que no vol ésser res més que escriptor i periodista. Es clar, que és maurista, però qui no té la seva imperfecció i el seu taló d'Aquiles?

Li preguntem per la certesa de la seva candidatura, riu bonatxonament, la nega i acaba dient-nos:

—Si tingués vinticin anys, encara. Però qué faré jo de diputat? Si fos senador per la província eclesiàstica de Tarragona, pot-ser sí que acceptaria.

I segueix fullejant un vell llibre on, encara que's parli de la grandesa d'en Parmentier, per exemple, segurament trobarà una defensa d'en Maura.

Un candidat que ho entén o la qüestió és guanyar, diu la 'Lliga'

EN *Pablitu* és un noi de casa bona. La seva família té moltes propietats al districte de Vilafumada, i com que és qüestió que el noi «figuri», la seva parentela i uns amics *bien* que el rodegen, l'entabanen per a que's presenti candidat. Emperò, com que el noi és un cap de trons, malgrat poguer gastar-se moltes pessetes, cap partit seriós li dóna acollida. En *Pablitu*, doncs, no té altre remei que presentar-se com a *independiente*, i plè d'entusiasme i bona fè engega l'auto i se'n va a recórrer tots els pobles del districte.

A l'arribar-hi, sols es troba amb els masovers i els terrassans de les finques de la família. Tots els demés pagesos li fan el buid més desolador, i el seu fracàs tot-hom irònicament el prediu.

Mes En *Pablitu* és un noi de recursos: ell, com a ingeniós en dóna vint a acabar a trenta al mateix inventor de l'ingeni. I sense pensar-s'hi molt ni poc, s'aprèn el següent discurs de memòria, que engega tranquil·lament a totes les places de tots els pobles del districte:

—Ciudadans: Visca la xerinola, abans que tot! Abaix els plors i amunt les rialles!

»Jo he vingut per a redimir-vos de l'ensopiment. Deixeu-vos de programes polítics, que la política és una farsal

»No hi creieu amb En Dato, ni amb En Lerroux, ni amb En Cambó, ni amb En Romanones. Tots us enganyen! I jo, amics, no us enganyaré, per la senzilla raó de que'm presento tal com sóc i us parlo tal com penso.

»Jo sóc un barrilaire consumat!

»Si jo guanyo, no us portaré cap escola, perquè el llegir i l'esciure no serveixen per a res: l'home i la dona, com més ignorants són, més feliços viuen... Jo, en lloc de escoles, us portaré cafès-concerts on hi aprendreu amb molt profit i rapidesa, puix un *couplet*, sobre tot si és ben verd, s'aprèn sempre amb més facilitat que una lliçó de història sagrada. Abans s'aprèn el «Ven y ven» que l'*Ave Maria* i «Los ojos de Estanislao» són més fàcils de retenir a la memòria que els quaranta nou noms de les províncies d'Espanya.

»Res de salons de lectura! Salons de set-i-mig i de trenta i quaranta, que la vida jugant és cosa deliciosa. Avui et *pelen* a tu, però demà tu *peles* a l'altre; i aquesta és la llei de compensació, la llei més justa, la més divina i la més humana! No hi ha res tan estúpid com que els *pelats* siguin *pelats* sempre!

»Res tampoc, amics, de quaranta hores, ni novenaris, ni tocs d'ofici. Tango i *matxitxes* a tot drap, i en lloc de cants gregorians, seguidilles i peteneres. Visca la Sicalipsi!

»A les nits no anirà ningú a dormir d'hora. Deixeu-les estar a casa a les dones pròpies, que no hi ha res tan «embafador» com tot allò que és propi i no t'ho pots vendre.

»Les dones, com els cotxes de punt, a tant l'hora. Tot lo més un «abono» per setmanes, que una dona més de set dies... cansa.

»Veritat que tots engegareu a dida a les vostres mullers?

»Veieu com tinc raó?

»I vosaltres, amics de Vilafumada, no teniu dones per esposes: teniu *esperpentos* que no saben endolcir la vostra vida. Mireu-les que brutes i estripades! Oh, quin fàstic!

»Quan veieu les «hechures» de la Carmen Flores, les cames de la Lulú, els «piripitipis» de la Chelito, us quedareu veient visions. Jo us les portaré totes: tinc diners per a tot. Jo no pagaré els vots a duro; per cada vot donaré una dona i com més vegades em voteu més *juergues* podreu córrer.

»Lo demás és una farsa. Deixeu-los estar als polítics, que us vindran a parlar de la Llibertat, de la República o de l'Autonomia. Tot això són *romanços*! I per *romanços* ja'n tindreu prou amb els que jo us enviaré de Barcelona, així que sigui el vostre diputat.

»Quan veureu aquell bé de Déu de molçudes pantorrilles, us quedareu estupefactes. I no oblideu que fa més il·lusió una lliga-cama ben posada, que una dotzena de petons d'aquestes pageses sense suc, ni bruc, ni gràcia.

»Jo us redimiré a tots!

»Res de pagar deutes atrassats, ni presents, ni futurs!

»Res d'anar al treball, que els camps no cal llaurar-los, creixent com creix l'herba sola...

»Visca la grimègia! Visca Mossèn Pollastre! Visca la llibertat elevada a la dècima potència!

»La tranquil·litat és mitja vida, i l'altra mitja... tran-

JORNS DE GRESCA

—De vianda no'n tenim, — però... ui, ui, que'ns divertim! ..

quil·litat. Heu's-aquí el meu lema, electors de Vilafumadal
»Si em voteu a mí, votareu per tot això que us he dit, i la pau del Paradís serà una *filfa* davant de la que vosaltres disfrutareu.

»Tots a les urnes, que jo, l'immens *Pablitu*, rei del set-i mig, emperador dels music-halls, zar de l'imperi de la disbauxa, soldà de tots els harems... nocturns de Barcelona i príncep de la mandra, us redimiré del jou de l'ensopiment, que és el pitjor dels mals que pot patir un poble.

»He dit.»

*
**

I En *Pablitu* s'ha fet cèlebre en el districte i ara sortirà diputat, i En Cambó—que no té altra dèria que manar sempre—trobarà una excusa per a justificar l'ingrés de l'immens *Pablitu* a la «Lliga», puix si és cert que el noi haurà malparlat de l'ordre i de la moralitat i fins de la terra catalana, també és cert que molt malparlà de Madrid En Ventosa i Calvell i ara és ministre de totes les Espanyes.

La qüestió és guanyar, que després ja vé l'influència de... *La Gaceta*.

Benaventurats aquells que miren prim, que per a ells no seràn les casaques de ministre!

Visca la «Lliga»!

A la «Lliga» hi cab tot-hom: fins els aixelebrats electors de l'alegre i tranquil districte de Vilafumada.

TENU

L'ignocenta treta d'En Pepet

ÓN les dèu del matí. Asseguts al voltant de la taula, don Josep, En Pepet i la Maria prenen xocolata. En Pepet se sent molt content, disfrutant per endavant de la seva primera aventura de jovenet. Ja's veu disfregat de clown i, amb la cara tapada, poguer parlar lliurement amb la Matildeta Recasens,

l'aixerida dameta dels seus pensaments suaus i rosats d'adolescent. La Maria, amb l'esguard distret, té el pensament fixat en el seu cosí Ricard, aquell jove seriós i agradable que té amb ella tantes atencions, menys la de declarar-s'hi d'una vegada. El papà no pensa res; llegeix la enfarfegadora *Vanguardia*, tota plena d'esqueles i d'anuncis. La mamà, dins de la cuina, propina l'escàndol dèu o dotze del dia a la criada que resposteja cridanera i atrevida.

Mig-jorn. El passeig de Gràcia comença a veure's animat. Les senyores i damiselles, sortint de missa, van a donar-hi els toms de reglament. Una colla de joves més o menys «bien», grotescament habillats i amb bosses de carametlos i pomposos rams de flors, van amunt i avall en cerca de la coneguda per a saludar-la amb la pregunta clàssica del *me conoces?*, de l'amic pacífic que tot tranquilament se'ls rifa o de la sogra a qui esbronquen i sofoquen com a venjança de la mala cara que'ls hi ha fet durant tot l'any.

En Pepet que ha anat a disfregar-se a casa del seu amic Manel, va amb el seu company. Cada un porta una magnífica toia florida per a les dametes preferides i una proveïda bossa de bombons per a fer callar ben dolçament a la futuríssima mamà política. En Manel, que ja s'ha disfregat en anys anteriors, camina tranquil i serè. En canvi, En Pepet sent una petita emoció en aquella senzilla gesta, que ell califica íntimament de *calaverada*.

De prompte, En Manel veu passar la seva i comiantant-se ràpidament del seu company, se dirigeix tot galant vers un grup de noies rialleres. En Pepet resta sol i faltant-li l'apoi moral del seu amic, sent com una mena de por i de vergonya. I disposat a enllestir d'un cop, emprèn passeig amunt i enfila passeig avall varies vegades, mirant a tots indrets per si descobreix la Matildeta de les seves il·lusions. L'empentegen amb intenció, el colpegen dissimuladament i uns tranquils li dediquen iròniques paraules. Sota la careta, el pobre xicot se sofoca i sua d'engunia. I la joveneta preferida, no's veu enlloc! Trova que fa el ridícol i li sembla que tothom se'l mira amb aire de burla. Què fer?... De sobte, veu venir a poc a poc, entre la gentada, a la seva mare i a la germana.

—Calla!; ja ho tinc arreglat. A l'últim trobo col·locació per la toia...

S'hi acostà i les emprèn i amb la veu més prima que pot fer, diu les frases més galanes a la Maria, dona tots els carametlos a la mamà, cofoia, i entrega el magnífic ram a la germana ruborosa i radiant de contentament. I ja satisfet d'haver sortit airosament del conflicte, se di-

rigeix a casa del seu amic per a treure's finalment el trajo cridaner que l'acalora i l'empipa.

Les tres de la tarde. La família saboreja els postres. La mamà ha explicat l'aventura del matí sis vegades seguides i altres tantes la noia s'ha sofocat i el noi ha rigut per sota el nas.

—Però tu et creus que era el nostre nebot?—pregunta don Ramon, estranyat.

—I doncs, qui vols que fos—respòn la esposa.

—N'estic certa, papà; perquè estava enterat de tot lo de casa.

—No podia pas ésser altre—afegeix En Pepet.

—Me sorprèn molt—torna a fer don Ramon.—No el feia d'aquests tontos que's disfrecen.

El noi somriu, empassant-se l'indirecta bofetada.

—A veure quina cara farà ara, quan vingui—repreñ donya Anita.

—Teniu de fer com aquell que no l'haveu conegut—avisa seriosament el papà.

—Oh, i tal; perquè ell deurà dissimular.

Truquen. Entra En Ricard i saluda efectuosament:

—Que tal, oncle?

—Hola, noi, hola (mitja rialla).

—I vostè tia?

—Bé, molt bé, Ricardet (rialleta suau i veu dolça com els carametlos del matí).

—Que tal Pepet?

—Hola, tremendol (ullet, cop a l'espatlla i rialla grassa).

—I tú, cosineta?

—Bé, Ricard—contesta amb veu feble la Maria, mentre li apreta carinyosament la mà i les galtes se li coloren.

El nou vingut queda agradablement sorprès. Ha notat en la rebuda, major cordialitat que de costum i en l'esguard i en la apretadeta de mà de la cosina, una vibració de tendresa. El cor li fa un salt i se sent tot confiat. La criada serveix el cafè. I mentre van parlant tots de coses indiferents, el papà se mira intencionadament a la seva muller com diguent:

—Que'n sab de dissimular, aquest murriot.

Els cigarrets dels tres homes (En Pepet, els diumenges, ja fuma) llencen una tènue fumerola. Les copes de *cognac* se van buidant a petits glops. A l'animada conversa, succeeix la calma i l'ensopiment de la digestió difícil.

La senyora se'n va a la galeria envidriada a fullejar el *Mundo Gráfico*, don Ramon se dirigeix al despatx a fer veure que escriu i en realitat a dormir-hi una estona i En Pepet ronseja pel menjador simulant que llegeix el diari. La Maria se'n va a la saleta del piano i les emprèn a empentes amb un «fox-trot» de moda.

A poca estona, En Ricard se sent amb forces per a fer la tan ajornada declaració i, amb les cames lleugerament tremoloses i amb una petita temença al cor, va a reunir-se amb la seva cosina. En Pepet que ho espia de cua d'ull, somriu llargament, pensant l'èxit inesperat que ha tingut la seva treta del matí. S'acosta cautelosament a la saleta. El «fox-trot» ja no surt ni a empentes. Entre mig de les notes mig apagades, sent que En Ricard diu amb veu emocionada:

—Que'n feia de temps que volia dir-t'hol!

I la noia enrajolada, l'escolta amb el cap baix.

En Pepet respira satisfet i sent que també en el seu dintre s'arbora la flama d'un foc abusador. I tot cantant i xiulant, lluint-li els ulls i riguent-li l'ànima, es dirigeix al

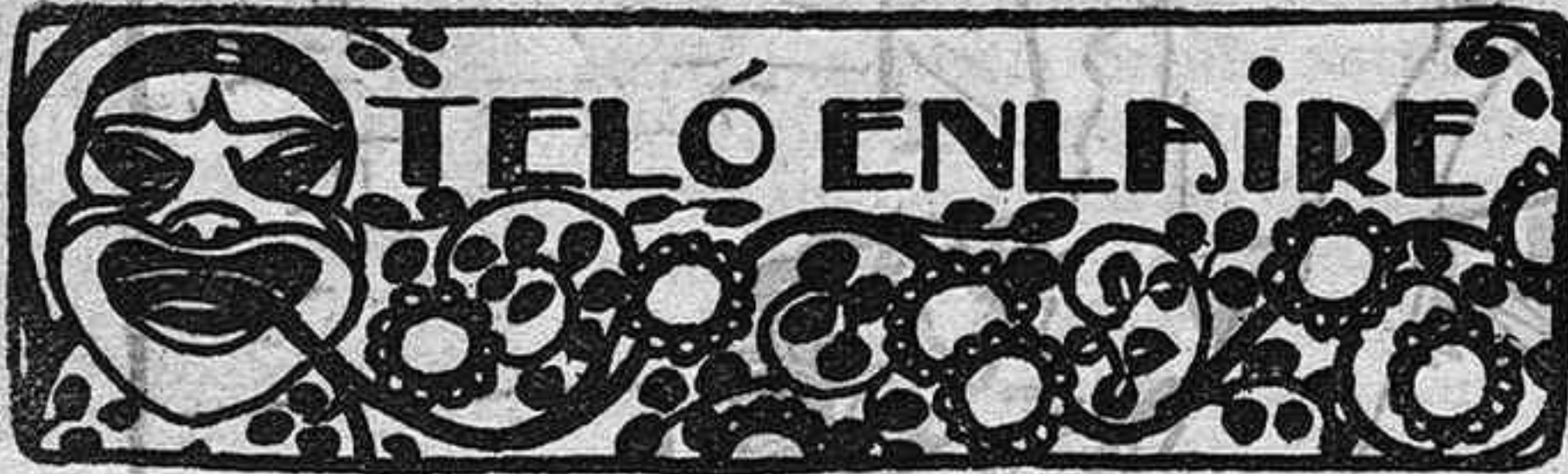
CANDIDATURES

— Moltes pastetes, moltes pastetes, però no acabeu d'enganxar mai.

seu quarto per a fer-se la clenxa i arreglar-se el nus de la corbata, tot decidit a anar-se'n a la rua i declarar-se a la Matildeta Recasens, si la troba... i sinó, a la primera joveneta aixerida que trobi pel camí.

JORDI CATALÀ

LICEO

A batzegades s'ha arribat al terme final de la temporada d'òpera. Un dels darrers plats forts que'ns donaren fou *La Traviata*. Horror!... Passem-hi un vel o, com diuen en l'idioma d'En Cadorna, *non ne parliamo più*. L'única cosa a senyalar, durant els darrers dies, ha sigut la funció de benefici del senyor Schipa. Una veritable solemnitat, tant per la gentada que hi assistí com pels entusiastes aplaudiments que s'hi prodigaren. Sobre tot, on s'ovacionà de valent a l'eminent artista fou en l'inspirada cançó «Ai, ai, ail...»

Ai... ai... ail!—això és lo que cantaria sovint l'empresari al veure que, a pesar de la seva bona voluntat i del seu esperit rumbós, la temporada anava per mals viarany, i tot per culpa de la maleïda guerra.

Fem vots per a que en la pròxima temporada de primavera estigui més sortós.

ROMEA

A cà'l «Romeia», del carrer de l'Hospital, ens han fet present de tres coses menudes, de les quals volem parlar-ne ben sintèticament:

Si, n'era una minyona..., d'En Puig i Ferrater, és una comèdia molt xamosa, que per a nosaltres no té altre defecte sinó que en ella les coses hi passen massa ràpidament. L'argument no's distingeix per la novetat: un home indecís en matèries d'amor que, després d'escullir entre tres dones que el sol·liciten i de pensar-s'hi molt, acaba casant-se amb la criada. No és molt nou això, que diguessim, però no hi fa res. Els caràcters estan tan ben apuntats, l'acció hi és tan natural i humana, la trama és tan ben feta i el diàleg tan primorós, que... ho trobem curt. Hauriem preferit que l'autor, posant-hi una mica més d'embolic i d'intensitat, s'hagués decidit a fer-ne una obra grossa. Dit això, me sembla que resta feta tota la nostra alabança. En l'interpretació s'hi distingeixen les senyores Fornés i Nicolau i els senyors Giménez i Sirvent.

Pedagogia científica, dels germans Corominas, és el discurs de propaganda a avant-teló que fa un mestre d'estudi anunciant el seu col·legi; un aixerit monòleg satíric, molt finet, molt irònic molt distingit, però mancat d'aquell ressort, humorista que fa estalonar les rialles l'una amb l'altra. El soliloqui en escena és molt difícil, tant per l'autor com per l'interpretador. Si el parlament és de caràcter seriós, deu ésser a base de

una expressió molt viva i d'un assumpte molt emocionant; si és de gènere festiu, ha de contenir a dojo la substància còmica. L'atenció de l'espectador se concentra de tal manera en l'únic personatge, que lo que aquest diu, per a fer-se interessant en un sentit o altre, ha de tenir molt relleu; no admet subtileses ni mitges tintes. Cal remarcar, no obstant, que literariament i artísticament considerat, el monòleg *Pedagogia científica* està força bé. I que En Mir, que és un gran actor còmic, l'interpreta d'una manera perfecta. Lo que sí ens permetrem indicar-li és que en el ram de monòlegs a teló tirat, no's fii massa de l'apuntador; se sent massa i és un *destorba-quietos*.

Carambola russa, d'En Pallardó, és una comedieta sense pretensions, però que encara en té masses, perquè estaria molt millor guardada entre els papers inèdits de l'autor. Una d'aquelles obres que, estrenada ara fa trenta anys, hauria sigut dolenta de la mateixa manera, però amb l'aventatge de que avui ja no se'n cantaria gall ni gallina. Ni per la falla que li serveix de fons, ni pel diàleg que li serveix de forma, pot recomanar-se la tal *Carambola*...

L'interpretació, a l'alçària de l'obra.

NOVEDADES

El drama *La filla del mar* i la comèdia *La Teta gallinaire* valgueren, a la beneficiada senyora Casals, un grapat d'ovacions i un sens fi d'enhonorabones. Hi afegim, ben gustosos, la nostra, tota vegada que l'excel·lent «dama» del «Novedades» s'ho mereix.

S'ha reproduït, aquests dies, el celebrat drama *La mare* d'En Rusiñol, que obtingué l'èxit de sempre, amb l'aditament de que l'interpretació que li donen els artistes de la companyia d'En Borràs és molt notable i molt arrodonida. L'Enric i En Barbosa, hi estan de primera; la senyora Casals, defensa molt discretament el tipu de la *Mare*, i En Daví i els altres ajuden al bon conjunt.

Abans d'ahir degué anar el benefici d'En Bergés, el primer actor còmic, estrenant-se, en la funció de la nit, *Souper-tango*, un nou sàinet de males costums barcelonines, original d'En Santiago Rusiñol.

Aqueixa estrena i una altra, del mateix autor, que se'n

LA MALA MADRASTRA

—Rabiós!... mal gèniti!... Quan s'acabin les subsistències, te tiro a l'olla.

prepara per al dimarts que ve, al «Romea» *La casa de l'art*, constituïran matèria per a aquest pobre revister, en el número de la setmana entrant.

COMICO

Gran acceptació segueix obtenint la notabilíssima companyia de circ equestre. Entre els números que més s'aplau-deixen actualment, tenim el saltador fenomenal *Zizine* i el de la *Gàvia de la mort*, sensacional espectacle per a la gent que es complau en les fortes emocions.

Ahir, dijous, degué tenir lloc el debut de la celebrada *Mlle. Frediani*, ensinistradora de micos, goços i cavalls.

GOYA

Continua l'èxit de *Amor que vence al amor* i, sobre tot, l'èxit del capellànet, que cada dia surt a les taules a rebre l'homenatge de les damiselles barcelonines, les quals, entusiasmaes amb els seus versos i amb la seva elegant sotana, acabaran per demanar a l'Ajuntament que'l nomeni fill adoptiu de la nostra Barcelona.

S'ha estrenat darrerament *Rosamunda*, drama d'un alemany. Com que vegérem que els germanòfils de *La Tribuna* hi feien tanta propaganda, la cosa ens féu mala espinà, i decidírem no assistir a l'estrena, per por de que els entusiastes del kaiser ens coaccionessin. Veurem l'obra un altre dia, que no hi hagin masses *boches* a la platea, i així podrem parlar-ne amb més imparcialitat.

ESPAÑOL

Un nou vodevil, *L'esqué*, ha animat, uns quants dies, aqueix afortunat teatre, temple de l'alegria. L'obra, no és ni més bona ni més dolenta que les que'ns acostumen a donar a càrrega, però afiança més la desinvoltura i la traça dels actors en el gènere.

Per a avui, s'anuncia la represa de *El pobre viudo*. I per a molt aviat *El bè negre*, traducció d'En G. Moliné. Els que han vist ensajar aquesta obra, diuen que's tracta d'un vodevil de gran força i originalitat. Els escenògrafs Bulbena i Girbal pinten un magnífic decorat per a aquesta obra.

NUEVO

La tamborella, traducció d'En Vilaregut, ha obtingut una franca acceptació. Reialment es tracta d'un vodevil gros, amb totes les de la llei; el públic, hi riu en gran i amb motiu. L'obra s'ho val i la tasca d'En Santpere, molt ben secundat pels seus soldats, és de les que deixen convençut.

L. L. L.

Heu's aquí que les festes de la Candelera semblaven les més a propòsit per a descansar de les tasques esportives. Res de partits de campionat, res de regates, res de res.

Però està vist que mai hi ha goig sense patir una mica. Al *Barcelona* i a l'*Español*, que segons es veu ja han fet els seus paus, se'ls ocorregué que, de fer un parell de partits, entre els dos eterns rivals, s'hi podrien guanyar moltes pessetes. El públic sempre s'hi aboca an aquests partits.

I acordaren fer-los.

El primer partit, en el camp de l'*Español*, fou res més que regular. L'arbitrà En Sampere, qui tingué la desgràcia de disgustar al *soberano*.

Per En Sampere, es veu que no hi han faltes en futbol. Ell, no vol xiular ni *penaltys* ni càstics de cap mena. Així

—I quina culpa hi tenia, ella?...

acompanyin la pilota amb els dits. El públic, que no hi està conforme amb això, li donà mostres de disgust, però ell, amb aquella cara de tant se m'endona, no'n féu cas. Resultat: públic enfadat, censures, crits i alguna altra cosa, que no era pas *amistosa* com el partit.

Els jugadors, val més que no'n parlem. Semblaven *quintos*. Sórt d'En Alfaro, que féu dos *goals*, i En Martínez, que'n féu altres dos, i En Pereira, que'n féu un, tots molt ben entrats, o sinó ens avorrim. Ah! una novetat. En Gracia ha trobat el medi de que En Sancho no li pispi les pilotes, amb el cap. Quan el té darrera i li va a pendre, li pega una *pata-deta* i ja està! Confessem que, l'innovació, no té gaire *gràcia*, entre altres coses, perquè En Sancho, que és un bon noi, en surt perjudicat.

El partit, de diumenge, ja fou un xic més animat. Es celebrà al camp del *Barcelona* i arbitrà En Peris (E.). Aquest fou el revés d'En Sampere. Aquest pecà per xiular poc, En Peris pecà per xiular massa. Ho xiulà tot. Hi hagueren dos *penaltys* xiulats i entrats. Hi hagué un *off-side* que no el va xiular perquè no el va veure. Hi hagueren *fauts* i cargues i fins *hands* amb les mans (?), com deia un espectador de darrera nostre. Tot xiulat, castigat i chorejat.

Però, noi, an aquest món no's pot acontentar a tothom. Els de l'*Español* trobaren que en féu un gra massa i, quan se'ls posava a tom, n'hi deien quatre de fresques.

Els jugadors millor que el dia abans, millor els de l'*Español* amb En Blanco al mig centre, que hi està de primera. Millor els barcelonins, malgrat de mancar-los-hi En Sancho:

5 a 2, a favor del *Barcelona*, és un resultat bonic pel club blau-grana. Aquest li hauria convingut en el partit de Campionat!

I ara esperem els partits de diumenge vinent i l'altre. Són els darrers del Campionat. A veure si encara hi hauran *sorpreses*.

Ah! una nova. Hi ha gran desfilada de jugadors cotitzables cap al *Canadiense*. Diu que fan molt bons tractes. Sembla que si l'*Español*, *España* i *Barcelona* no s'espavilen es quedaran només amb els segons equips.

No val a badar!

FLY

Carnestoltes

Per l'ample *boulevard* guarnit de festa
contemplo extasiat
l'esplèndit, bell conjunt de tanta testa
movent-se esbogerrat.
Les veus de les disfreces s'ouen ronques
en mig de l'aldarull,
armant-se a cada pas una de bronques
que us dic que n'hi ha un bull...
Pel centre del passeig els carruatges
desfilen molt guarnits
llençant-se els ocupants, com a salvatges,
per bales, els confits.
Uns autos porten dins moltes cocotes,
i d'altres *gente bien*,
i sento a un marqueset dir paraulotes
molt propies d'un *valent*.
Creieu que allò sols sembla una barreja
de gent de tots colós,

—¿ Per què no has vingut abans *Colombina* meva?

—Perquè he hagut d'anar a fer cua a casa el carboner.

i hom es torna boig o bé es mareja
veient bullit tan gros.

Els rostres, això sí, són d'alegria,
tot-hom està content!

i prompte sembla allò la Boqueria
on ja ningú s'entén.

Allà veig al marquès de Cunillera
tot fent el burinot,
darrera aquella gran bacallanera
d'allí vora el Ninot.

Més lluny un senyoret de nostra «aristo»
abronca a dos barrams.

que diuen amb descaro: «On va aquest misto!
què vol amb els seus brams?»

Mes ell enfutismat, plam!, els hi engega
un gros i bell confit,
que dóna la desgràcia que encepega
amb una en el seu pit.

Ah, nois!, allí en volguessiu de barrila
i mots enrevessats...

Sinó que un guàrdia urbà de lluny els fila,
farien disbarats.

Després, molts *senyoraços* dels que's veuen
en cotxe pel carrer,

els duros que allí gasten tots els deuen
a casa l'adroguer.

Hi ha tio que bé llença dues pessetes
comprant molts paperets,

i arriba al vespre a casa, i de mongetes
n'hi haguessin prous, fillets!

No obstant d'aquesta pena s'aconsola,
pensant el desgraciat

que val un sacrifici el fer tabola
amb gent d'upa al costat.

B. DELGAS

ESQUELLOTS

Continua la fosca.

Molts veïns se queixen de l'escassa llum que fa el gas en
l'il·luminació de les escales.

Les escales rail!...

Els veïns no han pas de fer-hi vida a les escales.

Lo que interessa són els fogons i la llum del menjador,
del despatx i de la cuina.

Però per ara tot és fosc; tot és fosc, menys els rebuts de
les Companyies... que són d'una claretat aclaparadora.

Una rifeta?

S'ha anunciat oficialment que, un dia d'aqueixos, el go-
vern alemany pagarà als fills d'En Granados, amb caràcter
d'indemnització, la respectable suma de 666,000 pessetes.

Cadescú és cadesqual i tot és qüestió d'opinions i de car-
natures... però jo, d'ells, no les voldria aqueixes pessetes. Si
me'n pogués estar, no les voldria, tant per lo que signifiquen
com per les mans de qui venen.

S'ha publicat en el Butlletí oficial una ordre prohibint
fins al mes de setembre la caça d'ocells.

I això no està bé.

Prohibir la caça d'ocells precisament ara que corren tants
pájáros acaparadors per aquests móns de Déu!...

D'una nota oficial publicada aqueixos dies:
«Se halla detenido en Castellón de la Plana un cargamento de cinco mil docenas de huevos, destinados a Barcelona.»

Què fan parats, doncs, aquests ous?...
Que vinguin, que aquí ens fan molta falta!...

Un diari dels de *cada dia* denuncia a l'alcalde l'aparició, pels carrers de Barcelona, d'un vol de gitanetes pintoresques que entorpeixen el pas dels vianants oferint-los la bona-ventura.

Que les deixin estar, les infelices!...
Quin mal fan amb dir-nos la bona-ventura?...

No havem quedat en que som uns malaventurats? Doncs encara gràcies que vinguin a endolcir-nos l'existència.

Els dependents del «Centre Autonomista» diuen que han rebut moltes cartes d'amos d'establiments, anunciant que estan disposats a pujar el sou de la respectiva dependència.

Pobrets!... Viuen d'il·lusions.

De les cartes anunciant la rebaixa de sous i la supressió de personal, d'aquestes no'ns en diuen res.

D'una gasetilla de propaganda del ball del Círcol Artístic, que tindrà lloc demà al «Liceo»:

«Asistirán a dicho baile gran número de familias de la mejor sociedad.»

Quina societat és aquesta?

Abans hi havia la *buena*; ara hi ha la *mejor*... Com estem aquí?...

Aviat hi haurà tantes calitats com amb el sabó.

A pesar de l'estat de guerra que encara disfrutem, segons nota del Govern civil, els forners tornen a menaçar amb un nou augment en el preu del pa.

Cristina!

Ja són valents aquests forners!...

Ni l'estat excepcional els hi fa por!

S'ha acabat la temporada lírica del «Liceo»; una temporada migradeta, minça, anodina, a l'altura de les circumstàncies.

Artistes bons, direcció excel·lent, empresa rumbosa, i a pesar d'això hi ha mancat calor.

Veritat és que no n'hi havia per a menos: Barcelona sense carbó, Barcelona sense electricitat, i, lo que és pitjor, Barcelona sense *calortes* en el ventrell... quin calor voleu que manifesti?

Ni el calor de l'entusiasme, naturalment!...

Tan poc temps que fa que s'inaugurà la font d'aigua de Moncada de la Plaça de Catalunya, i ja està feta malbé que no sembla ella mateixa. Li han sigut arrencades un grapat de rajoles vermelles d'aquelles que hi feien tan bonic.

Això és mal fet.

Està bé que els barcelonins s'indignin contra les ornamentacions antiestètiques; està bé que s'indignin i ho manifestin; però d'això a destruir-les fent-se la justícia per la seva mà... què volen que els digui?... Som o no som un poble constructiu?

—Escolta *Calmitu*: ¿i si anessim al ball del «Artistic», demà?

—Si els senyors han d'anar amb careta, no. No m'agrada fer riure.

Llegeixo:

«Els senyors que formen la Lliga contra l'immoralitat pública han fet una visita al governador.»

Déu n'hi doret de la conversa!

Ja's devia divertir aquell dia, el senyor González.

Perquè mirin que'n deuen sapiguer de crespes, aquests ensumadors moralistes!... Un vodevill continuu!...

Veieu si disfrutarem de normalitat a Barcelona, que fins hi ha toros amb la plaça plena.

I veieu si la normalitat acabarà d'ésser normal, que fins als toros hi ha *hule* i matadors enlaire.

Aquesta vegada li ha tocat al *Vaquerito*.

Pobre xicot!... El primer bou va llençar-lo a l'altura de les subsistències.

Memòries al bacallà!

L'Ajuntament ha demanat al Govern que aixequi la suspensió de les garanties, *tan pronto como sea posible*.

Aqueixa adició és d'En Durán i Ventosa; d'una hora lluny se coneix.

Es una adició que fa olor de ministerial.

I d'efervescència electoral, què?...

D'efervescència electoral ben poca cosa.

La confecció de les candidatures sembla allò del part de les muntanyes.

I ja estem veient el ratolí: un ratolí amb la cúa llarga, que vindrà a ésser el tan bescantat esperit de renovació.

Cullit al vol un diumenge de dotze a una, en el Passeig de Gràcia:

—Veus aquella que passa?... Ha estat la meva fulana.

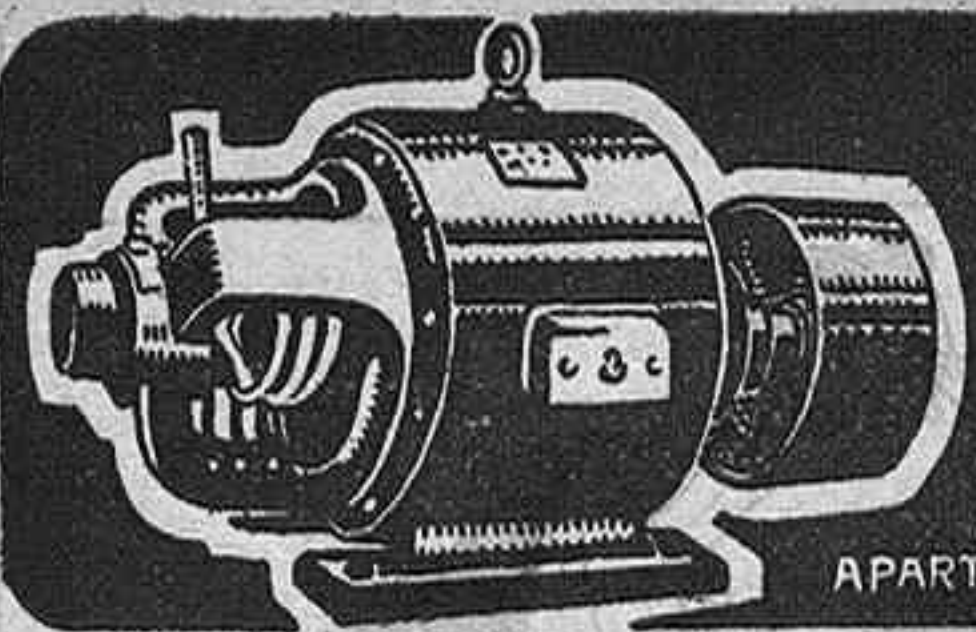
—I per què la vares deixar?

—Perquè em costava masses quartos. Figura't, seixanta duros al mes.

—I quant temps la vas tenir?

—Sis hores.

R. COLLI S.C. - BARCELONA

Representants i Depositaris de la Casa

ERCOLE MARELLI & C. - MILAN - MADRID

MOTORS - ELECTRE-BOMBES - ALTERNADORS - TRANSFORMADORS
DINAMOS - VENTILADORS - ETC. - DEMANIN-SE PRESUPOSTOS

APARTAT 189

MÉNDEZ NUÑEZ Nº 17.

TEL. A 1249

Antoni López

IMPRESSOR

IMPRESSIONS COMERCIALS

EDICIONS

TREBALLS DE LUXE I FANTASIA

Olm, 8. BARCELONA

VIAS URINARIAS - AVARIOSIS - DEBILIDAD GENITAL

Curación radical, rapidísima y siempre segura con los muy acreditados medicamentos

DONNATTI

FOLLETOS E INSTRUCCIONES GRATUITAS

Farmacia Hispano Americana, Boquería, 47. - BARCELONA

KOK-EXPRES

CENTRE de representació i gestió d'assumptes administratius, judicials i privads

Préstams en hipoteca i lletra (ràpid) = Quantitats disponibles únicament per a traspassos de heréncies = Reclamacions hereditaries per la via judicial i extrajudicial = Certificats del Registre d'últimes voluntats, de defunció i naixement = Expedients pels moços de reemplaç (Quintes)

Plaça del Teatre, n.º 6, 1.ª
BARCELONA

ANTIGUO JARABE Y PILDORAS ANTIRREUMÁTICAS "GUASCH"

Precio: 5 Ptas frasco

Depositarío:

Laboratorio "GUASCH"

De venta:

SEGALÁ · Rambla San José, 14
HIJOS DE VIDAL Y RIBAS · Hospital, 2
FARMACIA DEL LICEO · San Pablo, 1
VICENTE FERRER Y CA Plaza Cataluña
FARMACIA LA CRUZ
en todas las buenas farmacias.

El mejor disolvente de los uratos
Asepsia de las vías urinarias
Cólicos nefríticos
Reuma articular
Nefritis
Tifus
Gota

UROMETINA

LAMBIOTTE HERMANOS
Sranimoy Urotropina - Hexametileno tetramina - Formina

Agto. gen.: S. NAVARRO
Rambla del Centro, 8 y 10-Barcelona

EL CALZADO SORPRESA

ES LA MARCA MAS
ACREDITADA

SALMERON, 21

El millor remei per a curar el ESTRENYIMENT CRÒNIC

I evitar les seves fatals conseqüéncies és el

LAXOL AMARGOS

Preciós regulador de les funcions gastro-intestinals
Purgant vegetal suau-Laxant perfecte-Depuratiu sens rival
27 anys de gran èxit. - Proveu-lo i vos en convencereu
De venda en les principals farmacies

Tabarin "Moritz"

GRANS FESTES TABARINESQUES

RESTAURANT DE PRIMER ORDRE

Plaça Sepúlveda, 183

Telèfon 2044

BAZAR DE LA UNIÓN

Carrer de la Unió, 3. - BARCELONA

Útils per a escriptori :: Tintes superiors :: Impressions comercials de totes menes

Antoni López, llibreter, Rambla del Mig, 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: apar. n.º 2
TELÉFONO 4115

OBRA DE GRAN ÉXITO

Amor que vence al amor

por el Presbítero REY SOTO

Un tomo 8.º, pesetas 3'50

DICCIONARI CATALÀ - CASTELLÀ CASTELLÀ - CATALÀ

PER
A. ROVIRA I VIRGILI

Un tom d'unes 900 planes, imprès sobre un paper finíssim i intransparent,
relligat amb pegamoid

900 planes, dos centimetres de gruix!!

PESSETES 10

Gramàtica Elemental
de la Llengua Catalana

per A. ROVIRA i VIRGILI

Pesetes 3

Un tom tela

D'aquí pocs dies sortirà

D'aquí pocs dies sortirà

En Josepet de Sant Celoni

Novel·la picaresca per Santiago Rusiñol

Edició popular: UNA pesseta   Edició de fil: 5 pessetes

NOTA.— L'edició popular sofreix un augment transitori de 25 cèntims, per l'encariment del paper i primeres matèries

Aviat **Hores d'amor i de tristesa** per ADRIA GUAL

NOTA.— Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios, si no's remet, ademés, un ral per a certificat. Als corresponents se'ls otorguen rebaixes.

ELS HEROIS DE CARNESTOLTES

— Amb noies maques i amb un bon sol
qui no s'alegra és perquè no vol.